

idag vil stemme imod dette Forslag, vil vise den største Beredvillighed til med Flid at sætte sig ind i Sagen og at fremme den. (Rjær: Nei!) Jeg taler ikke til det ærede Medlem, som ikke hører til den Side af Salen, fra hvilken jeg kan vente mig Nogetsomhelst, naar det gjælder om at forsvare Fædrelandet (Rjær: Jeg har dog været Soldat!). Ja, jeg taler ikke om personlige Dree; jeg tror nok, at han vil vove sin Erpø, men ikke, at han giver Noget til Sagen. Derimod er det min Overbevisning, at det store Fler-tal ti dette Thing med Svær vil sætte sig ind i denne Sag og arbejde paa at faae den suldsørt; det er min personlige Overbevisning. — Til Slutning skal jeg sige, at jeg afventer, hvorledes den høitærede Minister vil stille sig, men det forekommer mig, at det maa være klart, at han, saaledes som han nu stiller sig, ikke kan vente, at noget Medlem i denne Sal stemmer for denne Bevilling, dersom den kommer til Afstemning i Dag. Jeg vil heller ikke opfordre noget Medlem dertil, lige saa lidt som jeg tidligere har gjort det. Jeg har kun gjort Mit til, at det blev muligt, at den kunde reddes ved at komme igjen i en anden Form og blive Gjenstand for en ny Behandling; men naar der ikke fra Regjeringens Side ræktes en Haand ud for at modtage denne Udvei, ser jeg oprigtig talt ikke, hvorledes Bevillingen skulde kunne gaa igjennem; thi jeg ser ikke, hvorledes Medlemmer, som ikke have haat Leilighed til at sætte sig ind i Sagen, skulde kunne stemme for en Bevilling, som de aabenbart ikke kunne bedømme. Jeg tror derfor ikke, der vil være Tale om, at den i Dag gaar igjennem, og at den senere skulde gaa igjennem, haaber jeg bestemt ikke. Derimod tror jeg sikkert, at den kunde og vilbe gaa igjennem, hvis den høitærede Minister valgte en anden Udvei; men vil han ikke det, forandrer det ikke min Stilling til Sagen, thi jeg for mit Bedkommende er bunden ved, hvad jeg har sagt og ved min Overbevisning. Jeg stemmer for disse Kanoner, thi jeg anser det for rigtigt; men jeg ser ikke rettere, end at Ministeren, ved ikke at gaa den anden Wei, lægger Ansvar for, at denne Bevilling ikke bliver givet, over paa Regjeringen, og tager det bort fra Thinget. Dette har intet Ansvar, naar der fra Thingets Ordsfører i Sagen, uden Modsigelse fra nogen Side, er blevet givet et saadant Tilfagn, som paa dette Stadium kan ventes, nemlig om at ville tage Sagen under alvorlig Behandling, hvis den fremkommer i en anden Form. Naar Regjeringen, trods de Grunde, der gives, trods det, at der fra forskellige Sider, ja selv fra Ministeriets Benneres Side, erklæres, at man ikke har kunnet sætte sig ind i Sagen, alligevel ikke gjør dette Skridt, ikke vælger denne Wei, ikke gjør det muligt for Medlemmerne at sætte sig ind i Sagen, men ikke desto mindre forlanger Afstemning i dette Dieblit, ser jeg ikke rettere, end at Skylden for, at Bevillingen ikke

bliver fremmet, bliver Ministeriets; hvor ondt det end gjør mig, kan jeg ikke se Andet.

Det. Hansen. Jeg maa tilstaa, at jeg, efter at have hørt det længere Foredrag af det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg), vi nu hørte, ikke ret kan forstaa, hvad det er for en Belæring, vi savne. Jeg veed ikke, hvad det er for useilbare Rilder, der have inspireret ham, og hvoraf han har øst en Visdom, som han tror, det er umuligt for andre Medlemmer, at faae. Jeg tilstaa, at det forekommer mig, det er lang Tid siden, at en Sag har foreligget saa utvilsomt og saa klar som denne. Der er i denne Sag tre Spørgsmaal, som Enhver let kan besvare sig, og som jeg er overbevist om, at alle Medlemmer her i Thinget kunne besvare, naar de stilles klart frem. Det første Spørgsmaal er det: Er det Feltartilleri, hvoraf vi nu ere i Besiddelse, tilfredsstillende, ja, er det endog blot saaledes, at vi kunne forsvare at sende Hæren ud med det imod en Fjende, som er forsynet med nyt Skjts? Jeg tror ikke, at noget æret Medlem vil paa staa, at dette Spørgsmaal er tvivlsomt, i saa Henseende ville de vistnok føle sig tilfredsstillende ved de Erklæringer, de have hørt i Dag, for saa vidt, ikke deres egen Erfaring har været dem tilstrækkelig til at dømme. For mig er der ingen Tvivl om, at det Feltskjts, Hæren har, er lidet tilfredsstillende, og at vi ikke kunne forsvare dermed at sende den imod en bedre rustet Fjende. Det andet Spørgsmaal, der maa opstilles, er det finantsielle, nemlig: Er dette Beløb, 2 Millioner Kr., som ønskes bevilget i 2 Aar, usforholdsmæssigt stort og større, end vi kunne affe til at forsyne vor Hær med tilfredsstillende Feltskjts? I saa Henseende tror jeg heller ikke, der kan være Tvivl. To Millioner Kroner er ikke et Beløb, der kan komme i Betragtning i saa Henseende. Det er noget langt vigtigere, hvorom det her gjælder, det er Landets Sønners Liv og Blod, og i saa Henseende kan der ikke være Tale om at anvende smaalige finantsielle Betragtninger. Det tredje Spørgsmaal endelig, som foreligger, er det, om denne Kanon, som den sagkyndige Artillerikommission, de sagkyndige Artillerister, udpege som den, de finde tilfredsstillende og den bedste, som for Dieblittet kan faaes, virkelig kan erkjendes for at være tilfredsstillende og god? Jeg indrømmer, at dette kan være et overmaade tvivlsomt Spørgsmaal; men det er et Spørgsmaal, som vi her ere aldeles ude af Stand til at afgjøre, om vi end blive besæerte i den Tid, et Udvalg i Almindelighed tager til sin Belæring, hvilken undertiden kan være lang nok. Ja selv om den ærede Ordsfører eller det ærede Medlem for Odense Amts 6te Valgkreds, der skulde være særdeles sagkyndige, vil jeg ikke tro, om de end kunne frem og sige, at en Kanon er bedre end en anden, og at det er den bedste